

suam agendi virtutem egredi vel præterire non possunt. Hinc Physici docent, omne agens non nisi intra Sphæram Activitatis suæ agere: & quare hæc sphaera agentium naturalium finita sit, virtusque agendi sensim debilitetur, egregie explicant. Ajunt siquidem substantiam ex agente corporeo effluentem corporibus obviis motum suum communicare, adeo ut demum quiescat ipsa. Et quandoquidem eadem substantia effluens in ipso a corpore egressu densior est & compressior, quam in majori elongatione, ubi sese magis magisque dilatatur; ideo & fortior est, ubi primum erumpit, sensimque eundo virtus illius immittitur. Hæc si quis ad pulveris sympathetici effluvia applicare voluerit, videbit statim eorum exiguam esse quantitatem, unde quoque eandem per tot miliarium spatium profecta effectum edere non posse, ipse confitebitur. Quapropter non injurii sumus in sæpius citatum Pulverem sympatheticum, ejusque defensores, quando ejus applicationem antea recensitam naturali philosophiæ aduersari aperte dicimus. Verum enim vero, his nostris prolatis sese opponunt memorati modo Pulveris Sympathetici defensores ac Patroni, viresque illius summis extollunt laudibus, quippe de quibus sæpius exoptatus ac subsequutus fuerit testatus Effectus. Non enim una factum esse vice, ut hæmorrhagiæ narium, aliquot sanguinis guttulis pulvere hoc exceptis fuerint suppressæ, vel gravissima vulnera ope ejusdem remedii multis miliaribus ab his remoti, sanata. At vero, quod ad primum attinet, Hæmorrhagiam narium non ab effluviis pulveris sympathetici fuisse suppressam, sed aliis causis naturalibus ejus suppressionem esse adscribendam audacter asserimus. Ut enim nihil dicamus de impossibilitate introitus effluviolorum, eo momento, quo sanguis ex apertis narium stillat arteriolarum venulisque, hoc saltim monebimus, ipsum sibi sanguinem præcludere viam, aggeremque sibi ponere glutinante scilicet sua natura, ratione